

Гундарєва В.О.

старший викладач кафедри іноземних мов

ІМВ НАУ, м. Київ, Україна

РОЛЬ ТА МІСЦЕ ЗОНИ КОМФОРТУ В ПРОЦЕСІ НАВЧАННЯ ТА ВИКЛАДАННЯ ІНОЗЕМНИХ МОВ.

Поняття «зона комфорту» стає все більш популярним за наших часів та згадується доволі часто в різних сферах та контексті. Мета даної статті – визначити роль та місце зони комфорту у процесі навчання та викладання іноземних мов. Зона комфорту — це певна психологічна оболонка, в якій людина відчуває себе найбільш впевнено, звично, безпечно, стабільно, передбачувано, має найменшу кількість проблем, які потребують вирішення, відчуває максимальний психологічний комфорт. «Найбільш впевнено, безпечно і т.д.» — це не означає, що абсолютно впевнено, безпечно і т.д., «найменша кількість проблем» — це не означає, що їх немає зовсім. Все це означає якийсь оптимальний рівень усього перерахованого, можливий для конкретної людини. Вважається, що зона комфорту не є фактором, що сприяє навчанню, тому фахівці радять збільшувати її межі, або виходити за межі зони комфорту, щоб продовжувати навчатися та розвиватися. Але, на мою думку, це не зовсім так, бо я вважаю, що зона комфорту – це один із факторів, що сприяє ефективному навчанню іноземним мовам. Коли викладач починає працювати із новою групою студентів, він створює свою зону комфорту, тобто те психологічне та навчальне середовище, в якому їм буде зручно працювати разом. На початковому чи адаптаційному етапі викладач намагається знайти індивідуальний підхід до кожного студента, оцінює характер та індивідуальні риси та здібності студентів, рівень володіння іноземною мовою, знаходить максимально ефективні методи роботи на заняттях з іноземних мов та тренує навички роботи студентів у групі чи команді, тобто створює початкове, комфортне психологічне та навчальне середовище або зону комфорту, без якого неможлива плідна та ефективна робота на практичних заняттях з іноземних мов.

Коли створена початкова зона комфорту, викладач і студенти почуваються більш впевнено, спокійно, комфортно й за таких умов вони працюють краще та ефективніше. Після адаптаційного періоду настає наступний та основний етап – навчання іноземним мовам, тренування та розвиток усного та писемного мовлення та навичок перекладу, покращення лексичних, фонетичних, граматичних навичок та вмінь студентів. Викладач та студенти вже знають один одного, між ними склалися певні стосунки, студенти вже ознайомлені з вимогами та основними методи роботи викладача, але ще недостатньо впевнено себе почувають через нестачу знань, вмінь, навичок. Тобто ця зона комфорту для студентів є досить нестабільною, оскільки їм ще треба багато чому навчитися. Так само й для викладача ця зона комфорту ще не є стабільною, оскільки перед ним ще стоїть багато проблем, цілей та завдань. Тобто дана зона комфорту допомагає як студентам, так і викладачу вдосконалювати свої вміння та навички, є стимулом та мотивацією для подальшого навчання іноземним мовам. Коли ж студенти досягають високого рівня володіння мовою, тоді й настає ця бажана, але доволі небезпечна зона комфорту як для студентів, так і для викладача. Але й це не означає, що вона завжди заважає розвитку та навчанню. Завдання викладача – це створення умов для подальшого розвитку та вдосконалення як своїх, так і студентських знань, вмінь та навичок, тобто розширення меж та вихід із зони комфорту. Треба розуміти, що досягнута зона комфорту – це лише черговий етап у навчанні, а не кінець самого навчання, прекрасний стимул навчатися, розвиватися, вдосконалюватися. Зона комфорту – поняття умовне, але ми всі повинні розуміти одну очевидну річ – чим краще ми будемо знати іноземну мову, тим комфортніше ми почуватимемося у мовному середовищі та у сучасному світі.

Список використаних джерел:

<http://emuna.com.ua/yak-vy-jty-iz-zony-komfortu-15-sposobiv.html>

<http://invest-program.com.ua/yak-viyty-iz-zony-komfortu/>

<http://www.welldone.org.ua/shho-take-zona-komfortu-i-navishho-yiyi-rozshiryati/>